

зокрема досвіду Швейцарії, задля вдосконалення роботи вітчизняної кримінальної міліції у справах дітей є сьогодні позитивним і цінним, а головне - вчасним кроком [4].

Отже, підтверджує світові тенденції і сучасна ситуація із підлітковою злочинністю в Україні, засвідчуючи загострення даної проблеми, що закономірно зумовлює подальший пошук шляхів її вирішення. Ці шляхи, які лежать через розробку певних заходів протидії зазначеному негативному явищу, значною мірою пов'язані з використанням ефективних механізмів управління навчальними закладами для дітей-правопорушників. Саме у цьому контексті варто розумно залучити практичний досвід західних країн, які мають серйозні досягнення стосовно розуміння феномену злочинності неповнолітніх та вирішення проблеми подолання цього явища. Тому, реалізацію окреслених завдань пов'язую із вивченням, осмисленням та подальшим використанням прийнятних для України підходів у роботі відповідних служб та навчальних закладів розвинених країн [5].

Список використаних джерел:

1. Співпраця міліції та громади задля безпеки. - (Благотворна організація «Український Центр Порозуміння»). [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.bezpekaqromad.org.ua/ua/top/about>
2. Боброва О.М. Відновне правосуддя. Особливості впровадження процедури медіації: європейський досвід / Боброва О.М. - К.: Наш час, 2006. - 164 с.
3. А. Радзівіл Введення ювенальної юстиції: за та проти / Радзівіл А. - Закон і бізнес. Законодавча влада. - №26 (1116) 29.06—05.07.2013 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/33746-vvedennya_yuvenalnogo_pravosuddya_za_proti.html
4. Ю. Кернякевич Як подолати підліткову злочинність? / Кернякевич Ю. - Галицький кореспондент [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://gk-press.if.ua/node/5489>
5. Ганна Михайленко Проблема неповнолітніх правопорушників у зарубіжних дослідженнях та розвиток системи спеціалізованих закладів на сході / Михайленко Г. - Наукові конференції [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://conferences.neasmo.org.ua/node/384>

ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА-ЗАХИСНИКА НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Кирдан Богдан Васильович, курсант факультету слідчих навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ *Іерусалимов І.О.*

Прийняття Кримінального процесуального кодексу України є суттєвим кроком у розвитку та вдосконаленні системи кримінального судочинства. Це рух у напрямку гуманізації кримінального процесу, оскільки до завдань кримінального провадження відноситься захист людини і громадянина, а також реалізація їх основних прав та свобод передбачених, як Конституцією України так і діючим КПК України [2].

Тому з метою забезпечення державою неухильного дотримання прав людини і громадянина на одержання кваліфікованої правової допомоги в КПК України закріплено правову норму, яка, на думку його розробників, забезпечує реальне право підозрюваного, обвинуваченого, засудженого або виправданого на одержання професійної допомоги від захисника - адвоката.

У відповідності до ч.1 ст.45 КПК України захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію). Виходячи з тексту цієї статті ми можемо побачити, що законодавець не дає самого визначення «захисника», ні в цій статті, ні в визначенні термінів ст.3 КПК, на відміну від понять «слідчого», «прокурора», «керівника органу досудового розслідування», а тільки визначає вимоги, які до нього висувуються, без вказівки на те, що він є учасником кримінального провадження. При цьому ним може бути лише той адвокат, який внесений до Єдиного реєстру адвокатів та адвокатських утворень. Зазначене вище не відповідає ні вимогам Конституції України, ні рішенням Конституційного суду України № 13-рп/2000 від 16.11.2000р. у справі про вільного вибору захисника [3], де зазначено, що положення ч.1. ст. 59 Конституції України про те, що «кожен є вільним у виборі захисника своїх

прав», треба розуміти, як конституційне право підозрюваного, обвинуваченого при захисті від обвинувачення та особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, з метою отримання правової допомоги вибирати захисником своїм особу, яка є фахівцем у галузі права і за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи.

Крім того, положення ст.221 КПК України суттєво обмежують права сторони захисту на своєчасне отримання даних у справі, необхідних для оскарження основних процесуальних рішень, на підставі яких: здійснено затримання особи, обрано запобіжний захід, направлено повідомлення про підозру, тому було необхідно передбачити, що слідчий, прокурор не виграє відмовити сторони захисту у наданні матеріалів, на підставі яких були здійснені затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення. Під час ознайомлення з такими матеріалами досудового розслідування надати захиснику право робити необхідні виписки та копії, в тому числі шляхом фотографування.

Більше того, при аналізі норм КПК України, які регулюють правила участі захисника в кримінальному провадженні, нами не виявлені ті, що визначають умови правомірності заміни захисника. Так, задля захисту прав обвинуваченого та підозрюваного, заміна захисника може відбуватися лише за клопотанням або за його згодою.

Аналіз положень КПК України дозволяє говорити, що у ньому право на захист звужено. Його ж забезпечення є конституційним принципом кримінального процесу й однією з основних засад судочинства.

Питання практичного застосування норм КПК, полягають в тому, що то зі сторони обвинувачення відбувається ряд обмежень: 1) створюються перепони для реєстрації заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення; 2) непропорційно часто застосовується такий захід, як доступ до речей і документів приватних осіб; 3) здійснюється не передбачене законом вилучення речей і документів під час проведення їх огляду; 4) слідчими проводяться допити осіб за старими правилами (із обов'язковим складенням протоколів); 5) доказова інформація отримується на підставі запитів слідчих про надання певних відомостей, а не на підставі рішень слідчих суддів (як це передбачає новий КПК); 6) слідчими вноситься інформація про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань, незважаючи на існування процедури оскарження податкових рішень-повідомлень, які є підставою для внесення інформації до Реєстру.

Підводячи підсумок, необхідно звернути увагу, що ми не поділяємо декларативні позиції, що діючий Кодекс суттєво посилить рівень захисту прав громадян. Принцип гуманізму навряд чи набуде свого європейського розуміння, а причина, на мій погляд, полягає навіть не в тому, що в даному законі досить багато нормативних недоліків. Просто за умов, коли в країні безкарно зневажають будь-який закон, базуючись на економіко-політичній доцільності - ухвалення навіть найдосконалішого кодексу - це спроба зашивати гнилими нитками стару рану.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. Станом на 29 серп. 2011р.: (Офіц. текст). – К.: ПАЛІВОДА А.В., 2011. – 56с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : за станом на 11.08.13р. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
3. Рішення Конституційного Суду України у справі №1-17/2000 від 16.11.2000р., №13-рп/2000 [Електронний ресурс] www.zakon.ua/doc/?uid=1014.7836.0
4. Моніторинговий звіт «реалізація нового кпк україни у першому півріччі 2013 року» [Електронний ресурс] <http://zib.com.ua/ua/pda/34710.html>

ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ОСОБИСТОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Біляр Богдан Петрович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ України
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри кримінально-правових дисциплін Національної академії внутрішніх справ *Глушко А.П.*

Особисте зобов'язання як запобіжний захід застосовується на підставі ухвали слідчого судді, суду за мотивованим клопотанням прокурора, слідчого, погодженого з прокурором, і має наслідком для підозрюваного,